

REZOLUCJA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO (UE) 2022/1702**z dnia 4 maja 2022 r.****zawierająca uwagi stanowiące integralną część decyzji w sprawie absolutorium z wykonania budżetu ogólnego Unii Europejskiej za rok budżetowy 2020, sekcja V – Trybunał Obrachunkowy**

PARLAMENT EUROPEJSKI,

- uwzględniając swoją decyzję w sprawie absolutorium z wykonania budżetu ogólnego Unii Europejskiej za rok budżetowy 2020, sekcja V – Trybunał Obrachunkowy,
 - uwzględniając art. 100 Regulaminu i załącznik V do Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Kontroli Budżetowej (A9-0061/2022),
- A. mając na uwadze, że misja Trybunału Obrachunkowego („Trybunał”) koncentruje się na wzmacnianiu zaufania obywateli i skutecznym reagowaniu na obecne i przyszłe wyzwania stojące przed Unią poprzez prowadzenie niezależnych, profesjonalnych i skutecznych prac kontrolnych, oceniających gospodarność, efektywność, wydajność, legalność i prawidłowość działań Unii w celu poprawy rozliczalności, przejrzystości i zarządzania finansami;
- B. mając na uwadze, że z zastrzeżeniem postanowień art. 287 i 319 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE), od zamknięcia roku budżetowego 1987 rachunki dochodów i wydatków Trybunału są corocznie kontrolowane przez niezależnego audytora zewnętrznego, a od sprawozdania za rok budżetowy 1992 sprawozdania audytora zewnętrznego są publikowane w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*;
- C. mając na uwadze, że roczne sprawozdanie z działalności sekretarza generalnego Trybunału, którego celem, zgodnie z art. 74 ust. 9 rozporządzenia finansowego, jest dostarczenie informacji na temat zarządzania zasobami, w tym systemami, oraz na temat wydajności i skuteczności systemów kontroli wewnętrznej Trybunału zapewnia rozliczalność kierownictwa wobec władz budżetowych;
- D. mając na uwadze, że w ramach procedury udzielania absolutorium organ udzielający absolutorium pragnie podkreślić szczególne znaczenie dalszego wzmacniania legitymacji demokratycznej instytucji Unii przez zwiększanie przejrzystości i odpowiedzialności oraz wdrażanie koncepcji budżetowania celowego i właściwego zarządzania zasobami ludzkimi;
1. zwraca uwagę, że kontrolę sprawozdań rocznych Trybunału przeprowadza niezależny audytor zewnętrzny w celu zastosowania tych samych zasad przejrzystości i rozliczalności, które Trybunał stosuje do kontrolowanych przez niego jednostek; odnotowuje z zadowoleniem opinię niezależnego audytora zewnętrznego, zgodnie z którą sprawozdanie finansowe Trybunału prawidłowo i rzetelnie przedstawia jego sytuację finansową;
 2. zauważa, że działania podjęte przez Trybunał w następstwie rezolucji w sprawie absolutorium za rok 2019 dostarczają jedynie ogólnych odpowiedzi na uwagi Parlamentu; ponownie podkreśla, że odpowiednie i zrozumiałe działania następcze są niezbędne, aby umożliwić Komisji Kontroli Budżetowej Parlamentu ustalenie, czy Trybunał należyście uwzględnił zalecenia Parlamentu; zwraca się do Trybunału, aby uprościł strukturę kolejnego sprawozdania uzupełniającego oraz zawarł szczegółowe i konkretne wyjaśnienia dotyczące realizacji zaleceń Parlamentu, odnosząc się jednoznacznie do każdego ustępu niniejszej rezolucji w sprawie absolutorium;
 3. zauważa, że Trybunał podlega przepisom art. 285, 286 i 287 TFUE, które stanowią, że Trybunał opracowuje swój regulamin wewnętrzny, który wymaga zatwierdzenia przez Radę, oraz że Rada określa warunki zatrudnienia członków Trybunału, w szczególności ich wynagrodzenia, dodatki i emerytury; zauważa, że kompetencje Trybunału w zakresie przyjmowania przepisów dotyczących metod pracy stanowią element wewnętrznej organizacji oraz że procedura podejmowania decyzji przez Trybunał jest określona w jego regulaminie wewnętrznym; wzywa Trybunał do informowania organu udzielającego absolutorium o bieżących i przyszłych zmianach jego regulaminu wewnętrznego; zauważa, że w kodeksie postępowania Trybunału⁽¹⁾ podkreślono podstawowe wartości etyczne Trybunału i jego członków oraz określono różne obowiązki proceduralne;

(¹) Kodeks postępowania członków i byłych członków Trybunału (Dz.U. L 46 z 25.2.2022, s. 145).

Zarządzanie budżetem i finansami

4. zauważa, że budżet Trybunału nadal się zwiększa i w 2020 r. wyniesie 152 mln EUR (w porównaniu ze 147 mln EUR w 2019 r.), co stanowi mniej niż 0,1 % całkowitych wydatków Unii i około 1,4 % całkowitych wydatków Unii na administrację; zwraca uwagę, że budżet Trybunału jest w większości administracyjny oraz że największą jego część stanowią wydatki dotyczące zasobów ludzkich, budynków, mebli, wyposażenia oraz różnych kosztów operacyjnych;
5. stwierdza, że ogólny wskaźnik wykonania budżetu na 2020 r. wyniósł 96 % (w porównaniu z 98 % w 2019 r.), przy czym wskaźnik wykonania zobowiązań to 95,7 %, a środków na płatności – 90,1 %; zauważa, że w 2020 r. płatności wyniosły 1 37 132 964 EUR w porównaniu z kwotą 1 37 799 512 EUR w 2019 r.;
6. zauważa, że po wybuchu pandemii COVID-19 niektóre linie budżetowe nie były w pełni wykorzystywane, np. podróże służbowe (o 15,75 %), publikacje (o 42,75 %), koszty tłumaczeń ustnych (o 30,77 %), zużycie energii oraz posiedzenia, wydatki reprezentacyjne i wynagrodzenia; odnotowuje, że oszczędności w zakresie wynagrodzeń wynikały również z mniejszej liczby rekrutacji i mniejszego niż oczekiwano wzrostu wynagrodzeń; zauważa natomiast wzrost kosztów związanych z IT (o 30,77 %), usługami medycznymi (o 214,29 %) i bezpieczeństwem (o 288,10 %); odnotowuje ponadto, że w trakcie roku 2020 Trybunał dokonał 22 przesunięć budżetowych pomiędzy wspomnianymi liniami budżetowymi na łączną kwotę 4 051 000 EUR;
7. przyznaje, że pomimo przesunięć budżetowych niektóre środki pod koniec roku anulowano, głównie związane z podróżami służbowymi (anulowano 2 160 144 EUR), publikacjami (198 808 EUR), wydatkami reprezentacyjnymi (179 992 EUR), kosztami tłumaczeń ustnych (162 104 EUR), pojazdami (151 084 EUR) i posiedzeniami (106 005 EUR);
8. rozumie, że automatyczne przeniesienia środków z roku 2019 na rok 2020, ogółem 6 515 316 EUR, przyczyniły się do osiągnięcia wskaźnika wykorzystania wynoszącego 92,24 % (w porównaniu z 88,48 % w 2019 r.);
9. zauważa, że w 2020 r. Trybunał udzielił łącznie 18 zamówień o wartości powyżej 15 000 EUR, których łączna wartość wyniosła 2 704 105 EUR, z czego cztery zamówienia, których łączna wartość wyniosła 2 190 490 EUR, przekraczały odpowiedni próg określony w art. 4 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/24/UE^(?);

Zarządzanie wewnętrznym, wyniki, kontrola wewnętrzna

10. zauważa, że rok 2020 był ostatnim rokiem wdrażania strategii Trybunału na lata 2018–2020 i z zadowoleniem przyjmuje postępy osiągnięte w wielu obszarach, w szczególności fakt, że więcej zasobów przeznaczono na kontrole wyników, zwiększoną produktywność wszystkich rodzajów kontroli, a także zwiększone zainteresowanie sprawozdaniami Trybunału ze strony zainteresowanych stron i mediów; odnotowuje publikację sprawozdania z wzajemnej weryfikacji realizacji strategii na lata 2018–2020; docenia podejście partycypacyjne zastosowane w celu przygotowania strategii na lata 2021–2025, przyjętej w styczniu 2021 r., w które zaangażowani byli wszyscy członkowie, kierownicy i inni pracownicy Trybunału poprzez warsztaty, webinaria i ankiety mające na celu zebranie i omówienie uwag;
11. podkreśla, że priorytety odzwierciedlone w programie prac Trybunału powinny uwzględniać obszary priorytetowe zaproponowane przez organ udzielający absolutorium i związane z kwestiami budżetowymi, a nie politycznymi; przypomina o wspólnym oświadczeniu Parlamentu i Rady w sprawie wzmocnienia planu zatrudnienia Trybunału Obrachunkowego; przypomina, że Parlament i Rada uważają za istotne, aby Trybunał przeznaczał wystarczające zasoby na realizację swoich podstawowych działań, a także zwraca się do Trybunału o przedstawienie w ramach przyszłych procedur budżetowych przeglądu przydziału personelu w poprzednim roku; ponawia wnioski Parlamentu o sporządzenie specjalnego niezależnego sprawozdania rocznego w sprawie instytucji Unii;
12. przyjmuje do wiadomości, że Trybunał stosuje zestaw kluczowych wskaźników wykonania w celu dostarczenia zainteresowanym podmiotom instytucjonalnym informacji na temat poziomów wykonania, informowania kierownictwa o postępach w osiąganiu celów strategicznych oraz wspierania procesu podejmowania decyzji; zauważa, że w 2020 r. wydano łącznie 69 publikacji (33 sprawozdania roczne i specjalne, 11 opinii, 6 przeglądów, 14 wprowadzeń do kontroli i 5 innych dokumentów), w porównaniu do 67 publikacji w 2019 r.; z zadowoleniem przyjmuje

^(?) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/24/UE z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie zamówień publicznych, uchylająca dyrektywę 2004/18/WE (Dz.U. L 94 z 28.3.2014, s. 65).

fakt, że Trybunał po raz pierwszy opublikował sprawozdanie roczne na temat ogólnego wykonania budżetu Unii, które przyczynia się do większego wyeksponowania wyników osiągniętych w ramach próby unijnych programów wydatków oraz w którym ocenia się, w jakim stopniu jednostki kontrolowane wdrożyły zalecenia zawarte w sprawozdaniach specjalnych Trybunału; z zadowoleniem przyjmuje inicjatywę Trybunału dotyczącą konsultacji z kluczowymi zainteresowanymi stronami, w tym Komisją Kontroli Budżetowej Parlamentu, w sprawie przyszłej strategii dotyczącej rocznego sprawozdania z wykonania;

13. zwraca uwagę na liczbę wydanych opinii (11), spośród których znaczna większość dotyczy zmian obowiązujących przepisów w wieloletnich ramach finansowych na lata 2014–2020 w kontekście reakcji Unii na pandemię COVID-19, wniosków ustawodawczych dotyczących wieloletnich ram finansowych na lata 2021–2027 i pakietu stymulacyjnego „NextGenerationEU”; docenia fakt, że Trybunał dostosował swój program prac na 2020 r., aby uwzględnić zmieniające się okoliczności, oraz że dostosowanie to obejmowało publikację w odpowiednich terminach dwóch ocen dotyczących reakcji Unii na pandemię COVID-19;
14. popiera praktykę Trybunału polegającą na monitorowaniu działań podejmowanych w związku z jego zaleceniami; zauważa, że w 2020 r. Trybunał przeprowadził pomiar realizacji zaleceń przedstawionych w swoich sprawozdaniach za 2016 r. i odnotował częściową lub pełną realizację 97 % spośród 29 zaleceń przedstawionych w sprawozdaniu rocznym oraz 91 % spośród 360 zaleceń przedstawionych w sprawozdaniach specjalnych (w porównaniu z, odpowiednio, 96 % i 94 % zaleceń z 2015 r.);
15. z zadowoleniem przyjmuje analizę wpływu i postrzegania prac Trybunału przez odpowiednie zainteresowane strony, w tym instytucje, organy, urzędy i agencje Unii, władze krajowe, organizacje pozarządowe, środowisko akademickie i media, opartą na informacjach zwrotnych zgromadzonych w drodze anonimowych ankiet elektronicznych; zwraca uwagę na informację zwrotną otrzymaną w 2020 r. – 84 % respondentów uznało sprawozdania Trybunału za przydatne w ich pracy, a 75 % wskazało, że prace Trybunału miały dla nich znaczenie (w porównaniu z odpowiednio 88 % i 81 % w 2019 r.);
16. zauważa, że przyznanie dodatku na zagospodarowanie dla członków Trybunału, przewidziane na mocy art. 4 rozporządzenia Rady (UE) 2016/300⁽³⁾, jest uwarunkowane przedłożeniem dowodu, że zmiana miejsca zamieszkania była konieczna, aby objąć obowiązki, oraz że członek zamieszka „w miejscowości, w której jest zatrudniony, lub w takiej odległości od niej, by nie utrudniało to wykonywania jego obowiązków”, jak stanowi art. 20 regulaminu pracowniczego; zwraca uwagę, że nawet jeśli Urząd Administracji i Wypłacania Należności Indywidualnych Komisji (PMO) zaakceptował zwykle zgłoszenie adresu, umowy najmu lub kupna nieruchomości nie należy uznawać za wystarczający dowód w rozumieniu art. 20 regulaminu pracowniczego, ponieważ dana nieruchomość może być wykorzystywana inaczej niż jako główne miejsce zamieszkania; jest zdania, że należy dokonać przeglądu mechanizmu weryfikacji warunków prawnych związanych z dodatkiem na zagospodarowanie, tak aby można było żądać innych dokumentów potwierdzających, a jednocześnie w jak największym stopniu przestrzegać prawa do prywatności;
17. zauważa, że członkowie Trybunału przedstawiają umowę najmu lub kupna nieruchomości oraz zaświadczenie o miejscu zamieszkania wydane przez władze luksemburskie; obstaje jednak przy opinii, że od czasu wejścia w życie rozporządzenia (UE) 2016/300 dodatek na zagospodarowanie powinien być wypłacany wyłącznie po przedstawieniu dokumentów potwierdzających fakt osiedlenia się członków w miejscu zatrudnienia, zgodnie z art. 5 ust. 3 załącznika VII do regulaminu pracowniczego; uważa, że pobranie przez członka dodatku na zagospodarowanie powinno pociągać za sobą obowiązek rzeczywistego przeniesienia swojego stałego miejsca zamieszkania do Luksemburga na czas trwania kadencji, a także przypomina w tym kontekście, że art. 5 ust. 4 tego załącznika stanowi, że „urzędnikowi uprawnionemu do dodatku na gospodarstwo domowe, który osiedla się w miejscu, gdzie został zatrudniony bez swojej rodziny, przysługuje połowa dodatku, do którego byłby uprawniony”; zauważa, że Trybunał przyjął niedawno zmieniony kodeks postępowania określający w art. 10 ust. 1 obowiązek zamieszkiwania w miejscu siedziby Trybunału, i zwraca się do Trybunału o przedstawienie sprawozdania z wejścia w życie zmienionego kodeksu postępowania;

⁽³⁾ Rozporządzenie Rady (UE) 2016/300 z dnia 29 lutego 2016 r. w sprawie ustalenia uposażenia osób zajmujących wysokie stanowiska publiczne w UE (Dz.U. L 58 z 4.3.2016, s. 1).

18. zauważa, że zgodnie z art. 5 rozporządzenia (UE) 2016/300 osobom pełniącym ważne funkcje publiczne, takim jak członkowie Trybunału, przysługuje dodatek z tytułu zamieszkiwania za granicą w wysokości 15 % wynagrodzenia podstawowego w okresie pełnienia funkcji; zdaje sobie sprawę, że przywołane rozporządzenie nie określa warunków wypłaty dodatku zagranicznego, lecz stanowi, że dodatek ten przysługuje wyłącznie osobom piastującym wysokie stanowiska publiczne; przyznaje, że takie podejście jest zgodne z brzmieniem tego rozporządzenia, i rozumie, że jedynie Rada jest uprawniona do zmiany rozporządzenia (UE) 2016/300; niemniej jednak uważa, że dodatek zagraniczny musi być skorelowany z dodatkiem na zagospodarowanie, a zatem logika nakazuje taką samą korelację z art. 20 regulaminu pracowniczego przy jednoczesnym poszanowaniu odrębnego celu każdego dodatku; podkreśla w tym względzie, że dodatek zagraniczny należy również interpretować w świetle art. 10 zmienionego kodeksu postępowania Trybunału dotyczącego zobowiązań i lojalności oraz art. 14 Protokołu nr 3 w sprawie Statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, załączonego do Traktatu o Unii Europejskiej i TFUE, który stanowi, że sędziowie zamieszkują w miejscu, w którym znajduje się siedziba Trybunału Sprawiedliwości;
19. rozumie, że Trybunał nie uczestniczy w określaniu zasad i warunków przyznawania dodatków na zagospodarowanie i z tytułu zamieszkiwania za granicą oraz że odpowiedzialność za weryfikację spełnienia warunków prawnych do wypłacenia dodatku na zagospodarowanie i zatwierdzanie płatności zarówno dodatku na zagospodarowanie, jak i dodatku zagranicznego spoczywa na PMO Komisji na podstawie umowy o gwarantowanym poziomie usług; zauważa, że w 2021 r., na wniosek Trybunału, PMO przeprowadził kontrolę *ex post* dotyczącą dodatku na zagospodarowanie, a wyniki przedstawił Trybunałowi; stwierdza, że w 2021 r. nie zgłoszono żadnych nieprawidłowości; wyraża ubolewanie, że niektórzy członkowie Trybunału nie uznają faktu, że dodatek zagraniczny wiąże się z faktycznym zamieszkiwaniem w miejscu zatrudnienia, zwłaszcza jeżeli wypłacono dodatek na zagospodarowanie;
20. docenia, że zgodnie z art. 10 ust. 1 zmienionego kodeksu postępowania Trybunał wprowadził względem swoich członków wyraźny obowiązek prawny dotyczący zamieszkiwania w miejscu, w którym Trybunał ma swoją siedzibę, czego wymaga art. 14 Protokołu nr 3 w sprawie Statutu Trybunału Sprawiedliwości, oraz że członkowie przedstawiają sekretarzowi generalnemu (oprócz PMO) dowód zamieszkania w Luksemburgu w chwili obejmowania stanowiska, a następnie co trzy lata, co jest zgodne z interpretacją przedstawioną przez Parlament, zasadą należytego zarządzania finansami i standardami etycznymi, których oczekuje się od Trybunału; uważa, że zmiana kodeksu postępowania może uzasadnić uznanie przez Trybunał dodatku zagranicznego za zgodny z faktycznym zamieszkiwaniem w Luksemburgu, co umożliwia właściwe wykonywanie obowiązków członka;
21. odnotowuje decyzję Trybunału nr 30-2019 w sprawie zarządzania flotą samochodową i jej wykorzystywania; zdaje sobie sprawę, że flota samochodowa jest przedmiotem leasingu od dostawcy na podstawie międzyinstytucjonalnej umowy ramowej oraz że oprócz opłaty za wynajem Trybunał ponosi koszty związane z użytkowaniem samochodów (tj. opłaty drogowe, koszty parkowania, koszty paliwa, koszty ładowania prądem elektrycznym, koszty mycia i inne wydatki) w związku z podróżami przewidzianymi w poleceniu wyjazdu służbowego; zauważa, że podróże bez polecenia wyjazdu służbowego są również dozwolone, gdy wiążą się z wykonywaniem obowiązków członka Trybunału;
22. zauważa, że Trybunał zezwala swoim członkom na korzystanie z floty samochodowej do celów prywatnych bez kierowców w przypadku podróży nieobjętych poleceniami wyjazdu służbowego w zamian za wkład w wysokości 100 EUR miesięcznie; wyraża zaniepokojenie, że system dopłat w wysokości 100 EUR, pomyślany w celu umożliwienia prywatnego użytkownika floty samochodowej, może ułatwiać potencjalne niewłaściwe wykorzystanie floty samochodowej i zaszkodzić reputacji Trybunału; odnotowuje niedawną decyzję Trybunału nr 10-2022 w sprawie przeglądu zarządzania flotą samochodową i jej wykorzystywania; jest zdania, że wkład w wysokości 100 EUR nie odzwierciedla pełnych kosztów takiego wykorzystania floty oraz że nowy system wprowadzony na mocy tej decyzji nie jest racjonalny ani skuteczny pod względem administracyjnym; wzywa Trybunał do zrjonalizowania wszystkich sposobów korzystania z floty samochodowej, które są racjonalnie niezbędne do wykonywania obowiązków przez jego członków oraz obejmują sposoby korzystania przewidziane w poleceniach wyjazdów służbowych; podtrzymuje swoją opinię wyrażoną we wcześniejszych rezolucjach w sprawie udzielenia absolutorium, że poza ścisłym wykonywaniem obowiązków członków Trybunału korzystanie z floty samochodowej nie powinno mieć miejsca w żadnych okolicznościach;
23. zauważa, że Trybunał oferuje swoim członkom szkolenia językowe w interesie Trybunału prowadzone w ramach struktur międzyinstytucjonalnych wspólnych z innymi instytucjami Unii mającymi siedzibę w Luksemburgu lub bezpośrednio przez profesjonalnych organizatorów szkoleń językowych; zauważa oświadczenie Trybunału, zgodnie z którym w latach 2017–2021 członkowie uczestniczyli w intensywnych kursach językowych wykraczających poza ramy międzyinstytucjonalne tylko w przypadku języków: francuskiego, niemieckiego i angielskiego; zwraca uwagę, że warunki wydają się dotyczyć jedynie specyfiki szkolenia językowego (tj. dwa tygodnie w roku, co najmniej cztery

godziny dziennie), a nie języka wybranego przez członka składającego wniosek; odnotowuje niedawną decyzję Trybunału, zgodnie z którą w interesie służby członkowie mogą uczestniczyć w kursach językowych obejmujących głównie języki robocze Trybunału (angielski i francuski), ale także inne języki urzędowe Unii;

24. odnotowuje, że dopiero w 2018 r. utworzono listę obecności w celu odnotowania obecności lub nieobecności członków na wszystkich formalnych posiedzeniach Trybunału oraz jego izb i komisji; odnotowuje, że roczne sprawozdanie z działalności Trybunału za rok 2020 po raz pierwszy zawiera informacje na temat frekwencji; rozumie, że posiedzenia stanowią jedynie część działalności członków, która obejmuje również audyty oraz promowanie pracy Trybunału w państwach członkowskich, i zgadza się, że niezależność wymagana od członków musi koniecznie obejmować pewien stopień autonomii w organizacji pracy; przypomina jednak, że członkowie mają obowiązek w pełni poświęcić się wykonywaniu swojego mandatu, co zapisano w art. 10 kodeksu postępowania Trybunału, i w związku z tym wzywa Trybunał do wykorzystania listy obecności jako narzędzia proaktywnego zapobiegania potencjalnym przypadkom nieobecności; zwraca uwagę, że zgodnie ze sprawozdaniem z działalności Trybunału za 2020 r. średni wskaźnik obecności na poziomie 96 %, podany przez Trybunał, odnosi się do trzech fizycznych posiedzeń kolegium członków w 2020 r., a nie do ogólnej obecności w miejscu pracy; ponawia wniosek przedkładany każdego roku od absolutorium za rok 2017 o rozszerzenie rejestru obecności na dni robocze, wyjazdy służbowe, okresy urlopu i uzasadnione nieobecności w celu dokładnego dokumentowania pracy wykonywanej przez członków; zwraca się do Trybunału o przekazywanie organowi udzielającemu absolutorium corocznych aktualizacji listy obecności, tak aby można ją było uwzględnić podczas procedury udzielania absolutorium;
25. zauważa, że podróże służbowe, które są niezbędne do pełnienia roli Trybunału (tj. przeprowadzenia audytu organów krajowych na miejscu lub przedstawiania sprawozdania rocznego parlamentom narodowym), są ograniczone ze względu na roczny budżet i muszą być poddawane kompleksowym kontrolom *ex ante* i kontrolom *ex post* przeprowadzanym na próbach miesięcznych; z zadowoleniem przyjmuje fakt, że na mocy decyzji Trybunału nr 59-2017 sekretarzowi generalnemu powierzono rolę urzędnika zatwierdzającego wszystkie podróże służbowe i wydatki członków Trybunału, a na mocy decyzji Trybunału nr 61-2017 doprecyzowano zasady dotyczące podróży służbowych, w szczególności obowiązek wykazania związku wyjazdu służbowego z pracami Trybunału, a także podkreśla, że wyjazdy służbowe muszą być jasno i jednoznacznie deklarowane jako takie; przypomina, że członkowie Trybunału pełnią również funkcję punktów kontaktowych dla krajowych instytucji kontrolnych oraz informują obywateli o wykorzystaniu funduszy unijnych; stwierdza jednakże z niepokojem, że wobec czasu trwania i miejsca odbywania podróży służbowych nie stosuje się żadnych ograniczeń ani warunków, co stwarza ryzyko mało wydajnego zarządzania czasem; uważa, że należy zwrócić szczególną uwagę na podróże służbowe do państw trzecich, zwłaszcza jeśli chodzi o czas ich trwania, wartość dodaną i koszty; zwraca się do Trybunału o ustanowienie odpowiednich zasad zapobiegających ewentualnym nadużyciom przy wydawaniu poleceń wyjazdów służbowych, które mogłyby podważyć uczciwość, niezależność i obiektywizm jego członków; zwraca w szczególności uwagę, że podróże służbowe członków muszą zasadniczo rozpoczynać lub kończyć się w Luksemburgu zgodnie z wyraźnym obowiązkiem stałego zamieszkania w tym kraju, poza przypadkami okazjonalnymi i uzasadnionymi wyjątkami; oczekuje, że członkowie Trybunału będą aktywnie uczestniczyć w misjach kontrolnych, a ich zadania i obowiązki należy dokładnie określić, aby uniknąć wszelkich form potencjalnych uchybień;
26. zauważa, że zgodnie z decyzją Trybunału nr 60-2017 każdy członek dysponuje rocznym limitem budżetowym do wykorzystania na wydatki reprezentacyjne, podlegającym kontroli *ex ante*, a zwrot kosztów następuje po przedstawieniu dokumentów potwierdzających; jest zaskoczony, że art. 9 tej decyzji stanowi, iż część wspomnianych środków można przeznaczać, choć w ograniczonym zakresie, na zaproszenia członka dla bliskich współpracowników (na przykład: gabinet członka, zespół kontrolny, personel izby lub pracownicy o tym samym obywatelstwie co członek) bez udziału uczestników z zewnątrz, aby wspierać działania integracyjne lub uczcić osiągnięcie kluczowego celu roboczego; przypomina, że w art. 1 tej decyzji Trybunał definiuje reprezentację jako zawodowe interakcje członków Trybunału z osobami z zewnątrz i że obecne zastosowanie nie jest zgodne z tą definicją; wzywa Trybunał do zrationalizowania i wyjaśnienia zasad regulujących wykorzystanie, warunki i pułapy linii budżetowych przeznaczonych na cele reprezentacyjne, działania integracyjne i wewnętrzne imprezy pracowników w celu poszanowania zasad należytego zarządzania finansami i przejrzystości; zwraca uwagę na niedawną decyzję Trybunału, zgodnie z którą wydatki z kategorii wydatków bez udziału zewnętrznego nie będą już pokrywane z wydatków na cele reprezentacyjne; zwraca się do Trybunału o przedstawianie Komisji Kontroli Budżetowej Parlamentu rocznego przeglądu wykorzystania środków budżetowych przeznaczonych na cele reprezentacyjne;

27. zauważa, że w 2020 r. służba audytu wewnętrznego Trybunału przeprowadziła przegląd polityki zarządzania ryzykiem Trybunału oraz wydała sprawozdania lub zakończyła główne prace kontrolne w odniesieniu do szeregu zadań, a także nie stwierdziła żadnych uchybień wpływających na ogólną wiarygodność systemów kontroli wewnętrznej wprowadzonych w celu zapewnienia legalności i prawidłowości operacji finansowych Trybunału w 2020 r.; odnotowuje sprawozdanie poświadczające wiarygodność sporządzone przez niezależnego audytora zewnętrznego Trybunału w grudniu 2021 r., w którym to sprawozdaniu stwierdzono, że zasoby przydzielone na kursy językowe, podróże służbowe i cele reprezentacyjne wykorzystano zgodnie z ich przeznaczeniem oraz że obowiązujące procedury kontroli dają niezbędne gwarancje w celu zapewnienia zgodności regulacyjnej; zachęca wewnętrznych i zewnętrznych niezależnych audytorów Trybunału do uwzględnienia w planie kontroli zagadnień związanych z etyką, takich jak należyte zarządzanie finansami i standardy etyczne wymagane od Trybunału, który działa jako niezależny strażnik interesów finansowych obywateli Unii, które to zagadnienia wykraczają poza to, co jest kontrolowane przez jego służbę audytu wewnętrznego;
28. rozumie, że przez większą część 2020 r. ograniczenia w podróżowaniu i środki sanitarne z powodu pandemii COVID-19 ograniczały możliwości Trybunału w zakresie przeprowadzania kontroli w terenie; odnotowuje, że w 2020 r. kontrolerzy Trybunału spędzili łącznie 1 190 dni w terenie (w porównaniu z 3 605 dniami w 2019 r.) oraz 627 dni w instytucjach, organach, urzędach i agencjach Unii, organizacjach międzynarodowych i prywatnych przedsiębiorstwach audytorskich (w porównaniu z 2 504 dniami w 2019 r.); z zainteresowaniem obserwuje coraz częstsze stosowanie audytów prowadzonych zdalnie, z wykorzystaniem technologii komunikacyjnych i informacyjnych, takich jak bezpieczne udostępnianie danych i dokumentów; wyraża nadzieję, że Trybunał skonsoliduje te procedury robocze w ramach zwykłej procedury kontroli;

Zasady etyczne i przejrzystość

29. w pełni uznaje wartość poważnego i opartego na faktach dziennikarstwa śledczego dla stworzenia niezbędnych mechanizmów kontroli i równowagi w celu zapewnienia właściwego finansowego i etycznego funkcjonowania instytucji Unii; wyraża zaniepokojenie z powodu nagłośnienia przez media szeregu kwestii związanych z etyką i zarządzaniem finansami w Trybunale, dotyczących jego członków; podkreśla, że prace kontrolne Trybunału nigdy nie były kwestionowane oraz że Trybunał podlega wielopoziomowej kontroli ze strony niezależnych audytorów wewnętrznych i zewnętrznych oraz organu udzielającego absolutorium; jest jednak zaniepokojony uszczerbkiem na reputacji i integralności Trybunału, który powinien być wzorem w zakresie prawidłowego wykonywania budżetu Unii i najwyższych standardów etycznych; zwraca się do Trybunału o powierzenie nowo wybranej komisji etycznej, niewyznaczonej na wniosek prezesa Trybunału, analizy zgłoszonych obszarów i oceny adekwatności obowiązujących przepisów pod względem etycznym, w tym nowego systemu związanego z art. 73 rozporządzenia finansowego; wyraża nadzieję, że procedura udzielania absolutorium, przy ścisłej współpracy z Trybunałem, umożliwi wykrycie obszarów wymagających poprawy i doprowadzi do podjęcia niezbędnych reform, zwłaszcza jeżeli chodzi o kodeks postępowania Trybunału; przypomina o roli Trybunału jako niezależnego audytora zewnętrznego Unii i strażnika jej finansów, a tym samym zdecydowanie potwierdza swoje przekonanie, że wszelkie nieetyczne zachowania członków Trybunału mają ogromny wpływ na reputację zarówno Trybunału, jak i Unii jako całości, co rodzi pytanie o to, kto pilnuje unijnej organizacji strażniczej;
30. głęboko ubolewa, że po doniesieniach o praktykach wątpliwych pod względem etycznym i finansowym Trybunał odmówił pełnej i opartej na równości współpracy z członkami Komisji Kontroli Budżetowej Parlamentu w zakresie ujawniania kluczowych informacji i dokumentów, nawet w warunkach poufności i ochrony danych; przypomina, że z inicjatywy Trybunału szereg dokumentów poufnych udostępniono przewodniczącej Komisji Kontroli Budżetowej Parlamentu i sprawozdawcy odpowiedzialnemu za udzielenie absolutorium za 2020 r.; uważa, że dostęp do tych informacji i tych dokumentów dla wszystkich członków Komisji Kontroli Budżetowej ma zasadnicze znaczenie dla oceny zarzutów formułowanych w mediach i umożliwienia posłom do Parlamentu podjęcia świadomej decyzji w sprawie udzielenia Trybunałowi absolutorium;
31. przypomina, że Trybunał ustanowiono na mocy traktatu budżetowego z 1975 r. w celu sprawowania kontroli nad finansami Unii, a jako zewnętrzny audytor Unii przyczynia się on do poprawy zarządzania jej finansami, jednocześnie pełniąc rolę niezależnego strażnika interesów finansowych obywateli UE; podkreśla, że współpraca i wzajemne zaufanie między Trybunałem a Parlamentem, w szczególności jego Komisją Kontroli Budżetowej, ma zasadnicze znaczenie dla systemu kontroli budżetowej w UE; jest przekonany o konieczności ustosunkowania się do obaw Parlamentu zawartych w niniejszej rezolucji i w poprzednich rezolucjach w sprawie udzielenia absolutorium, a tym samym przywrócenia wiarygodności Trybunału w wyniku wątpliwych praktyk wewnętrznych; ponownie wyraża gotowość do wspierania Trybunału w niezbędnym procesie reform;

32. jest głęboko zaniepokojony zarzutami dotyczącymi podnajmowania przez członków Trybunału mieszkania pracownikom Trybunału, również w kontekście potencjalnego naruszenia postanowień odnośnej umowy najmu i nieetycznych rozwiązań w związku z dodatkiem mieszkaniowym; ubolewa, że Trybunał odmówił przekazania wszystkim kontrsprawozdawcom w Komisji Kontroli Budżetowej Parlamentu informacji na temat wynajmującego, kwoty czynszu najmu płaconego przez członka Trybunału za mieszkanie oraz wysokości czynszu najmu płaconego temu członkowi przez podnajemców zatrudnionych przez Trybunał;
33. stwierdza z troską, że całkowity koszt nieprawidłowości popełnionych przez byłego członka Trybunału Karela Pinxtena, wskazany w odpowiednim sprawozdaniu Europejskiego Urzędu ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF), wynosi 570 824 EUR; ubolewa, że w wyniku przeprowadzonej przez Trybunał analizy prawnej Trybunał mógł zażądać od Karela Pinxtena zwrotu jedynie 153 408 EUR ze względu na brak podstawy prawnej do odzyskania wynagrodzenia za dni „nieusprawiedliwionej nieobecności”; podkreśla szkodę dla reputacji Trybunału i Unii jako całości spowodowaną tego rodzaju postępowaniem, któremu, jak wskazał Trybunał Sprawiedliwości w wyroku z dnia 30 września 2021 r. ⁽⁴⁾, sprzyjał nieprecyzyjny charakter przepisów wewnętrznych i wady wprowadzonych kontroli; odnotowuje działania podjęte przez Trybunał w związku z tą sprawą podczas dochodzenia OLAF-u, które obejmują uchylenie immunitetu i pomyślne zakończenie procedury na mocy art. 286 ust. 6 TFUE, a także podjęte w związku z tym środki;
34. ma świadomość, że w związku z procedurami dotyczącymi Karela Pinxtena Trybunał i jego audytor wewnętrzny w latach 2016–2019 dokonali przeglądu swoich procedur kontrolnych i że nie wykryto jakichkolwiek przesłanek wskazujących na istnienie podobnych przypadków; zauważa, że Trybunał jest zdania, iż zajął się uchybieniami wykrytymi w ramach kontroli; przyznaje, że powierzenie obowiązków urzędnika zatwierdzającego w rozumieniu art. 73 rozporządzenia finansowego wyłącznie sekretarzowi generalnemu Trybunału, a nie każdemu z jego członków, ma zasadnicze znaczenie dla realizacji zasady należytego zarządzania finansami; zauważa, że zdaniem Trybunału obecnie funkcjonujący system jest całkowicie sprawny i wiarygodny;
35. podkreśla ustalenia przeprowadzonej w 2019 r. wzajemnej oceny ram etycznych Trybunału, zgodnie z którymi etyka powinna zajmować ważne miejsce w dokumentach strategicznych Trybunału, należy poprawić spójność i jasność zasad, prowadzić odpowiednie szkolenia, a także zintensyfikować działania w zakresie podnoszenia świadomości oraz jeszcze bardziej usprawnić system kontroli etyki Trybunału; zauważa, że w wyniku wzajemnej oceny stwierdzono, iż standardy etyczne Trybunału są zasadniczo zgodne z kodeksem etycznym Międzynarodowej Organizacji Najwyższych Organów Kontroli, ale konieczna jest dalsza poprawa; podkreśla w tym kontekście, że oczekiwania wobec najwyższych organów kontroli, takich jak Trybunał, są wysokie i dlatego muszą one działać jako organizacje wzorcowe oraz wzbudzać zaufanie i wiarygodność, w związku z czym kierownictwo musi dawać przykład własnymi działaniami; zauważa, że Trybunał dokonuje obecnie przeglądu swoich ram etycznych, w tym oceny ryzyka związanego z etyką, za pośrednictwem zewnętrznego usługodawcy, aby ocenić poziom dojrzałości ram etycznych Trybunału i ryzyko związane z kwestiami etycznymi w Trybunale; zwraca uwagę, że wnioski z tego przeglądu posłużą do aktualizacji ram etycznych Trybunału na początku 2022 r., i zwraca się do Trybunału o niezwłoczne informowanie organu udzielającego absolutorium;
36. z zadowoleniem przyjmuje przyjęcie w dniu 14 grudnia 2020 r. nowego kodeksu postępowania członków i byłych członków Trybunału Obrachunkowego ⁽⁵⁾, który to kodeks jest znacznie bardziej szczegółowy i jednoznaczny niż kodeks postępowania członków Trybunału z dnia 8 lutego 2012 r.; zauważa, że członkowie są obecnie zobowiązani do składania corocznej deklaracji interesów, ale jest zaniepokojony brakiem zdolności kontrolnych Trybunału, co ma kluczowe znaczenie dla uniknięcia konfliktu interesów, i w związku z tym zwraca się do Trybunału o wzmocnienie obecnego systemu; podkreśla spoczywający na członkach Trybunału obowiązek przestrzegania najwyższych standardów etycznych oraz wartości i zasad etycznych, których należy przestrzegać, takich jak uczciwość, niezależność, obiektywizm, profesjonalne zachowanie, godność, zaangażowanie i lojalność;

⁽⁴⁾ Wyrok Trybunału Sprawiedliwości (w pełnym składzie) z dnia 30 września 2021 r. w sprawie Europejski Trybunał Obrachunkowy przeciwko Karelowi Pinxtenowi, C-130/19, ECLI:EU:C:2021:782.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 30 z 28.1.2021, s. 10.

37. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że w kodeksie postępowania zawarto przepisy proceduralne dotyczące obowiązków członków Trybunału w zakresie działalności zewnętrznej i zawodowej po zaprzestaniu pełnienia funkcji; podziela opinię, że członkowie nie powinni angażować się w żadną działalność zewnętrzną niezgodną z ich obowiązkami; z zadowoleniem przyjmuje poprawkę kolegium Trybunału do art. 12 ust. 2 kodeksu postępowania, do której zachęcił organ udzielający absolutorium i która wyklucza zezwolenie na wykonywanie nieodpłatnych obowiązków w sferze politycznej; zauważa, że dzięki tej poprawce kodeks postępowania Trybunału jest obecnie dostosowany do kodeksu postępowania Trybunału Sprawiedliwości; podkreśla, że w sytuacji, gdy w trakcie kadencji członek utrzymuje jakiegokolwiek konkretne stosunki z partią polityczną, wartości niezależności i obiektywności są szczególnie i poważnie zagrożone, na co wyraźnie wskazał Trybunał Sprawiedliwości w wyroku z dnia 30 września 2021 r.;
38. podkreśla, że prezes Trybunału musi służyć za wzór w zakresie unikania wszelkich rzeczywistych lub domniemych konfliktów interesów, jakie mogłyby podważyć bezstronność Trybunału, dlatego potępia jego podróże służbowe prowadzone w wyraźnym celu politycznym, które nie są zgodne z normami i zasadami etycznymi oczekiwanymi od Trybunału; przypomina w związku z tym art. 7 ust. 2 kodeksu postępowania Trybunału, który stanowi, że „członkowie Trybunału są świadomi znaczenia swoich zadań i obowiązków; stanowią przykład do naśladowania, uwzględniając przy tym publiczny charakter pełnionej funkcji oraz postępując w taki sposób, aby podtrzymywać i umacniać zaufanie obywateli do Trybunału”;
39. podkreśla, że w art. 6 ust. 2 wytycznych Trybunału w zakresie etyki uznano, że bliskie stosunki mogą utrudniać zachowanie zasady równego traktowania, a w art. 3 ust. 5 jego Kodeksu postępowania zabroniono małżonkom, partnerom i członkom najbliższej rodziny wchodzenia w skład gabinetu danego członka; jest zdania, że – poza osobistym odczuciem – fakt, iż prezes Trybunału dzielił mieszkanie z dwoma pełnoetatowymi urzędnikami swojego gabinetu, jest osobiwy i niepożądany, ponieważ może to wywoływać wrażenie potencjalnego konfliktu interesów lub naruszenia zasady równego traktowania, nawet jeśli organem powołującym Trybunału jest jego sekretarz generalny, a zaszerogowanie pracowników gabinetów członków opiera się na latach doświadczenia; jest zdania, że członkowie Trybunału nie powinni mieć możliwości wspólnego zamieszkiwania z członkami swoich gabinetów; w związku z tym z zadowoleniem przyjmuje niedawny przegląd kodeksu postępowania Trybunału, do czego zachęcał organ udzielający absolutorium, po którym to przeglądzie kodeks wymaga powiadomienia komisji etycznej o stosunkach umownych między członkami a pracownikami Trybunału i stanowi, że członkowie nie mogą zawierać z pracownikami Trybunału długoterminowych umów najmu i podnajmu ani umów pożyczek, co poprawia standardy przejrzystości i rozliczalności w stosunku do wymogów prawnych; z zadowoleniem przyjmuje zamiar Trybunału, aby dokładniej określić zasady regulujące warunki mieszkaniowe członków; wyraża ubolewanie z powodu naruszenia prawa do prywatności zainteresowanych pracowników, spowodowanego opublikowaniem ich nazwisk w prasie, a także z powodu konsekwencji, jakie odczuli w swoim życiu prywatnym;
40. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że kodeks postępowania przewiduje również ramy organizacyjne dla jego stosowania, a mianowicie komitet ds. etyki, który rozpatruje wszelkie kwestie etyczne, jakie uzna za istotne dla standardów określonych w kodeksie postępowania i dla reputacji Trybunału; z zadowoleniem przyjmuje fakt, że komitet etyki otrzymuje wsparcie służb prawnych Trybunału, ponieważ umożliwi to uniknięcie ryzyka prawnego związanego z jego decyzjami; zauważa, że zgodnie z obowiązującym regulaminem Trybunału członkowie komisji etycznej są powoływani przez Trybunał na podstawie propozycji prezesa; przypomina, że – jak wskazano w sprawozdaniu specjalnym Trybunału nr 13/2019 w sprawie ram etycznych kontrolowanych instytucji UE – skład komisji etycznych może mieć wpływ na postrzeganie obiektywności i niezależności, w związku z czym pilnie wzywa Trybunał do ponownego rozważenia zasad powoływania i składu komisji etycznej, a także proponuje, aby na wzór niezależnej komisji etycznej Komisji członkowie komisji etycznej byli osobami zewnętrznymi wybranymi ze względu na swoje kompetencje, doświadczenie, niezależność i kwalifikacje zawodowe, a ponadto nie byli już powoływani na wniosek prezesa Trybunału;
41. odnotowuje fakt, że Trybunał publikuje informacje na temat podróży służbowych swoich członków na portalu internetowym poświęconym przejrzystości, ale dotyczą one tylko bieżącego roku; zwraca się do Trybunału o publikowanie i stałe przechowywanie informacji na temat wszystkich wyjazdów służbowych członków przez cały okres sprawowania przez nich mandatu, w tym m.in. informacji o celu podróży, nazwisko i stanowisko osób, z którymi miały miejsce spotkania, uzasadnienie wyjazdu i koszty; zachęca Trybunał, aby przystąpił do unijnego rejestru służącego przejrzystości, na podstawie umowy o gwarantowanym poziomie usług; zachęca Trybunał do publikowania programów zaangażowania publicznego i zawodowego swoich członków;

42. zauważa, że w 2020 r. odpowiednie organy odrzuciły jedną sprawę wszczętą przez OLAF i jedną skargę otrzymaną przez Europejskiego Rzecznika Praw Obywatelskich; stwierdza, że w 2020 r. nie było żadnego przypadku sygnalizowania nieprawidłowości;
43. wzywa Trybunał do wyjaśnienia roli jego doradców ds. etyki, jako że nie są dostępne żadne sprawozdania na temat ich działalności; jest zdania, że zgodnie z ustaleniami wzajemnej oceny z 2019 r. korzystne byłoby prowadzenie rejestru liczby i rodzaju zagadnień, którymi się zajęto, oraz udzielonych porad; zauważa, że doradcy ds. etyki są obecnie zobowiązani do corocznego składania sekretarzowi generalnemu Trybunału sprawozdań ze swojej działalności, zgodnie z zasadami poufności;

Zasoby ludzkie, równość, dobrostan pracowników

44. zauważa, że na koniec 2020 r. Trybunał zatrudniał ogółem 925 pracowników, w tym 669 urzędników, 158 pracowników zatrudnionych na czas określony, 83 pracowników kontraktowych i 15 oddelegowanych ekspertów krajowych; zauważa, że średni wskaźnik zatrudnienia w 2020 r. wyniósł 97,2 %; docenia utrzymujący się dobry poziom działań rekrutacyjnych w 2020 r., w ramach których zatrudniono 62 nowych pracowników, w tym 18 urzędników, 21 pracowników zatrudnionych na czas określony, 20 pracowników kontraktowych i 3 oddelegowanych ekspertów krajowych (w porównaniu z 77 w 2019 r.);
45. przypomina o trudnościach, jakie napotykają instytucje unijne z siedzibą w Luksemburgu przy zatrudnianiu pracowników zgodnie z zapotrzebowaniem; wskazuje na indeksację wynagrodzeń w Luksemburgu jako jeden z głównych czynników; zachęca właściwe instytucje do przyjęcia skoordynowanego i jednolitego podejścia wobec Komisji;
46. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że – ogólnie rzecz biorąc – w 2020 r. Trybunał zatrudniał kobiety i mężczyzn w równych proporcjach: na 910 zatrudnionych było 475 kobiet i 435 mężczyzn; zauważa, że kobiety stanowiły 51,63 % ogółu pracowników, w tym członków Trybunału i oddelegowanych ekspertów krajowych; obserwuje wzrost udziału kobiet w kadrze kierowniczej – 34,82 % w 2020 r. w porównaniu z 30,43 % w 2019 r.; zauważa, że kobiety stanowią zajmując około jedną trzecią stanowisk kierowniczych (17 spośród 47) i dyrektorskich (3 spośród 10);
47. wyraża ubolewanie, że w 2020 r. liczba członków Trybunału płci żeńskiej wyniosła jedynie 8 w porównaniu do 18 członków płci męskiej, choć docenia fakt, że udział kobiet wzrósł z 25,93 % w 2019 r. do 30,77 % w 2020 r.; uważa jednak za niedopuszczalne, że od czasu utworzenia Trybunału w 1977 r. zasiadało w nim jedynie 16 kobiet spośród 112 członków (85,7 % mężczyzn i 14,3 % kobiet); przypomina, że członków Trybunału powołuje Rada po zasięgnięciu opinii Parlamentu Europejskiego, oraz zdaje sobie sprawę, że procedura powoływania członków Trybunału ma złożony charakter i stanowi wyzwanie z punktu widzenia osiągnięcia równowagi płci, ponieważ nominacja na szczeblu krajowym leży wyłącznie w gestii danego państwa członkowskiego, a w danym czasie można zgłaszać tylko jednego kandydata; zauważa, że zgodnie z art. 286 ust. 2 TFUE Rada przyjmuje listę członków Trybunału na wniosek państw członkowskich i po zasięgnięciu opinii Parlamentu; wzywa jednak Trybunał do przeanalizowania ogólnego składu Trybunału, aby poinformować Radę i zaangażowane państwa członkowskie, tak aby w decyzjach dotyczących nominacji uwzględniana była w szczególności równowaga płci;
48. podkreśla, że zgodnie z art. 286 TFUE członkowie Trybunału muszą być wybierani spośród osób, które w swych państwach członkowskich wchodzi lub wchodziły w skład organów kontroli zewnętrznej lub mają szczególne kwalifikacje do zajmowania tego stanowiska, a przy tym dają absolutne gwarancje co do kompetencji zawodowych i niezależności; ubolewa, że Rada wielokrotnie mianowała członków Trybunału pomimo negatywnej opinii Parlamentu; jest zdania, że procedura mianowania członków Trybunału, o której mowa w art. 286 ust. 2 TFUE, powinna zostać zreformowana i dostosowana do procedury mianowania sędziów Trybunału Sprawiedliwości, ustanowionej w art. 255 TFUE i przewidującej, że opinię o kandydatach wydaje komitet; podkreśla, że Parlament powinien odgrywać wiążącą rolę w ocenie kwalifikacji kandydatów do Trybunału; przypomina, że rezolucja Parlamentu z 4 lutego 2014 r. w sprawie przyszłej roli Trybunału zawiera szczegółową analizę i cenne zalecenia dotyczące koniecznego przeglądu procedury mianowania członków Trybunału, co pociąga za sobą przegląd TFUE;
49. zauważa, że Trybunał dąży do równowagi geograficznej i że wśród pracowników reprezentowane są wszystkie państwa członkowskie, a 21 państw członkowskich jest reprezentowanych na stanowiskach kierowniczych; podkreśla w związku z tym, że Trybunał przyłączył się do grupy roboczej ds. różnorodności i włączenia, utworzonej przez EPSO, która zaproponowała konkretne działania mające na celu zwiększenie atrakcyjności Luksemburga jako miejsca pracy, w tym program zatrudnienia dla małżonków, dodatek mieszkaniowy, jednolitą wspólną strategię komunikacji oraz współpracę z europejskimi uniwersytetami;

50. z zadowoleniem odnotowuje szeroki i zróżnicowany zakres działań przeprowadzonych w 2020 r. w celu promowania równych szans, a mianowicie ankietę wśród pracowników i pięć warsztatów partycypacyjnych dotyczących polityki i wyników Trybunału w zakresie równych szans, wykorzystanie analizy statystycznej danych dotyczących równych szans w celu zbadania, w jaki sposób warunki pracy wpływają na różne grupy pracowników, działania w zakresie komunikacji i podnoszenia świadomości, obowiązkowe szkolenia dla kadry kierowniczej w zakresie niedyskryminacji i równych szans, szkolenia w zakresie nieświadomych uprzedzeń dla członków komisji rekrutacyjnych, weryfikację ogłoszeń o wolnych stanowiskach oraz analizę ex post corocznej procedury awansu w celu upewnienia się, że nie dochodzi do przypadków nierównego traktowania ze względu na urlop macierzyński lub wychowawczy; z zadowoleniem przyjmuje pozytywny wpływ działań w zakresie zapewnienia równych szans w 2020 r., na przykład w odniesieniu do awansów: 50 % kwalifikujących się kobiet i 46 % kwalifikujących się mężczyzn otrzymało awans, a 51 % awansowanych kobiet i 45 % awansowanych mężczyzn korzystało z urlopu rodzicielskiego; jest świadomy polityki Trybunału w zakresie różnorodności i włączenia społecznego oraz planu działania na lata 2021–2025;
51. zauważa, że Trybunał oferuje różne elastyczne rozwiązania w zakresie organizacji pracy, aby ułatwić godzenie życia zawodowego i prywatnego, w tym w szczególności urlop rodzicielski dla rodziców z dziećmi do 12 roku życia, różne rodzaje urlopów specjalnych i rozwiązania dotyczące karmienia piersią; zwraca również uwagę na ograniczoną liczbę obowiązkowych godzin pracy, podczas których wszyscy członkowie personelu muszą być dyspozycyjni, oraz na możliwość rozłożenia godzin poza obowiązkowymi godzinami pracy w ciągu dnia roboczego według uznania członka personelu w celu dostosowania do potrzeb służbowych i prywatnych; przyznaje, że informacje o elastycznych rozwiązaniach dostępnych w 2020 r. były często przekazywane wszystkim pracownikom i aktualizowane; dostrzega utrzymujący się brak równowagi w przypadku niektórych form organizacji pracy, gdyż 83 % pracowników ubiegających się o pracę w niepełnym wymiarze godzin stanowią kobiety; jest zdania, że należy skuteczniej informować o możliwości i korzyściach płynących z tych rozwiązań oraz o tym, że korzystanie z dostępnych form pracy nie będzie w żaden sposób negatywnie wpływać na rozwój kariery zawodowej zainteresowanych pracowników;
52. zauważa, że telepraca stanowiła podstawową formę świadczenia pracy w 2020 r.; wyraża zadowolenie, że na tej podstawie przewidziano możliwość świadczenia telepracy poza miejscem zatrudnienia w wymiarze pięciu dni miesięcznie, że dodatkowo udzielono wyjątkowych zezwoleń na pracę w formie telepracy w pełnym wymiarze czasu pracy poza miejscem zatrudnienia ze względu na szczególne okoliczności rodzinne i zdrowotne oraz że obecnie pracownicy nadal mogą świadczyć telepracę poza miejscem zatrudnienia przez maksymalnie 30 dni w roku (przy czym maksymalnie 10 kolejnych dni); z zadowoleniem przyjmuje wprowadzenie w 2020 r. szczególnych środków mających na celu wsparcie pracowników w związku ze szczególną spowodowaną pandemią COVID-19, a mianowicie do dwóch godzin dziennie na opiekę nad dziećmi (z której skorzystało 284 audytorów, w tym 160 mężczyzn) oraz przedłużony urlop macierzyński dla matek, które miały powrócić do pracy w okresie obowiązywania całkowitej pełnej blokady;
53. zauważa, że w 2020 r. zgłoszono trzy przypadki wypalenia; popiera środki przyjęte w celu ułatwienia dostępu do poradnictwa psychologicznego dla potrzebujących go pracowników; zauważa ponadto, że Trybunał przywiązywał wagę do kampanii informacyjnych na temat prawa do bycia offline, w tym do obowiązkowych szkoleń, warsztatów na temat uważności, redukcji stresu i budowania odporności; zaleca jednak, by Trybunał wyszedł poza działania związane z samoświadomością i wdrożył prawo pracowników do bycia offline poprzez konkretne działania; docenia utworzenie zespołu ds. dobrostanu oraz zainicjowanie ankiet służących monitorowaniu poziomu satysfakcji pracowników Trybunału;
54. zauważa, że zgłoszono dwa przypadki domniemanego nękania psychicznego, ale dochodzenia administracyjne nie stwierdziły, jakoby doszło do nękania psychicznego; zauważa zatem, że w 2020 r. Trybunał nie odnotował żadnego potwierdzonego przypadku nękania psychicznego lub molestowania seksualnego; z uznaniem przyjmuje fakt, że Trybunał zwiększył liczbę osób do kontaktu w sieci w ramach polityki utrzymania zadowolającego środowiska pracy; popiera obowiązkowe szkolenia dla kierowników w zakresie ochrony pracowników przed molestowaniem i niewłaściwym zachowaniem, warsztaty na temat rozwiązywania konfliktów ze szczególnym uwzględnieniem cyberkomunikacji oraz fakt, że sesje wprowadzające dla nowych pracowników obejmują moduły dotyczące wewnętrznej polityki w zakresie równych szans i przeciwdziałania molestowaniu;
55. ubolewa, że Trybunał postanowił oddalić skargi o molestowanie seksualne, jakiego rzekomo dopuścili się urzędnicy wyższego szczebla, a to w oparciu o fakt, że zostały one opublikowane w intranecie Trybunału, a nie zgłoszone oficjalnymi kanałami; wzywa Trybunał, aby dalej doskonalił narzędzie do zgłaszania skarg dotyczących molestowania oraz wewnętrzne ramy etyczne;
56. zauważa, że w 2020 r. Trybunał przyjął 44 stażystów (w porównaniu z 55 w 2019 r., przy czym spadek ten tłumaczy się odwołaniem sesji majowej z powodu pandemii COVID-19); zauważa, że 42 na 44 stażystów otrzymało wynagrodzenie i wzywa Trybunał do dopilnowania, aby w przyszłości wszyscy stażyści otrzymywali godne wynagrodzenie;

Cyfryzacja, cyberbezpieczeństwo, ochrona danych

57. zauważa, że całkowity budżet przeznaczony na IT w 2020 r. wyniósł 10 093 000 EUR, co stanowi wzrost o 25 % w porównaniu z 2019 r., kiedy to budżet na IT wynosił 8 085 000 EUR; zauważa, że najważniejszym projektem, który spowodował blisko 50 % wzrostu i był finansowany ze specjalnych przesunięć, była wymiana całej infrastruktury informatycznej służącej do przechowywania danych; stwierdza, że Trybunał przeznaczył 358 000 EUR na inwestycje w sprzęt informatyczny dla użytkowników końcowych (laptopy, monitory, iPady, telefony komórkowe i szyfrowane klucze USB), co stanowi wzrost o 185 % w stosunku do 2019 r.; odnotowuje, że na usługi informatyczne, głównie konserwację aplikacji, operacje informatyczne i usługi świadczone przez inne instytucje, wydatkowano 6 390 000 EUR; zauważa, że w 2020 r. zrealizowano kilka nowych projektów informatycznych, w które zainwestowano 1 603 000 EUR (wzrost o 23 % w porównaniu z 2019 r.);
58. z zainteresowaniem zauważa, że po wybuchu pandemii COVID-19 cały cykl audytu, w tym gromadzenie dowodów, procedury kontradyktoryjne i rozmowy w formie połączeń wideo, w razie potrzeby z tłumaczeniem ustnym, musiał być prowadzony w formie cyfrowej oraz że nie miało to wpływu na wynik procesu; z zadowoleniem przyjmuje prace prowadzone w 2020 r. przez zespół interdyscyplinarnego laboratorium innowacji, ECALab, w celu zbadania możliwości technologii takich jak eksploracja danych, sztuczna inteligencja i otwarte przetwarzanie danych, z myślą o dalszej cyfryzacji procesu audytu; przyjmuje do wiadomości, że w 2020 r. Trybunał kontynuował realizację projektu „ECA audit goes digital [Audyt ETO staje się cyfrowy]”, przekrojowego projektu mającego na celu zastosowanie cyfrowych technik kontroli do kontroli finansowej agencji unijnych;
59. zauważa, że procedura głosowania (w tym głosowanie tajne), procesy rekrutacyjne oraz zamawianie towarów i usług odbywały się w formie cyfrowej; przyjmuje do wiadomości, że wprowadzenie polityki klasyfikacji informacji, po której mają nastąpić wytyczne wykonawcze i konkretna decyzja dotycząca informacji niejawnych Unii Europejskiej, oraz ustanowienie narzędzia cyfrowego do obsługi dokumentów wrażliwych przyczyniły się do ułatwienia przechodzenia w kierunku całkowitej cyfryzacji; zauważa, że Trybunał wdrożył nowy system monitorowania bezpieczeństwa i aktywnego poszukiwania zagrożeń, certyfikaty cyfrowe wydane przez publiczny urząd certyfikacji do szyfrowania poczty elektronicznej w celu ułatwienia wymiany poufnych plików z podmiotami zewnętrznymi oraz oprogramowanie chroniące służbowe urządzenia przenośne przed zagrożeniami;
60. zauważa, że ogólnie rzecz biorąc, istniejące rozwiązania w zakresie cyberbezpieczeństwa (w okresie 2018–2021) zostały przetestowane i działają skutecznie, a w 2020 r. filtr internetowy zablokował ponad 70 000 zagrożeń internetowych; zauważa, że Trybunał przeprowadził również kilka inicjatyw uświadamiających w celu promowania dobrych praktyk w dziedzinie pracy zdalnej; z radością przyjmuje fakt, że w 2020 r. nie doszło do żadnego poważnego incydentu związanego z bezpieczeństwem; jest świadomy, że Trybunał opracowuje nowy plan w zakresie cyberbezpieczeństwa (obejmujący lata 2022–2024), przewidujący stopniowe przechodzenie do architektury Zero Trust;
61. stwierdza, że wytyczne i aktualizacje dotyczące kwestii ochrony danych były przekazywane pracownikom w formie dwumiesięcznego biuletynu; docenia fakt, że Trybunał został uznany za „w pełni spełniający wymogi” w wyniku kontroli rejestru inspektora ochrony danych Trybunału przeprowadzonej przez Europejskiego Inspektora Ochrony Danych;

Budynki i ochrona

62. zauważa, że w 2020 r. Trybunał wprowadził trwałe zmiany w miejscach pracy w celu poprawy efektywności energetycznej, wprowadzenia nowoczesnych przestrzeni, zwiększenia bezpieczeństwa fizycznego oraz uwzględnienia nowego hybrydowego sposobu pracy (telepraca i praca na miejscu);
63. wzywa Trybunał, aby przy realizacji projektów remontowych konsultował się z przedstawicielami pracowników na każdym etapie procesu, w tym monitorował zadowolenie i dobre samopoczucie pracowników w przyszłości, a w szczególności, aby rozważył potrzebę wprowadzenia rozwiązań dla osób o ograniczonej możliwości poruszania się lub z innymi niepełnosprawnościami oraz aby z wyprzedzeniem wskazał rozwiązania ułatwiające dostęp takim osobom;

Środowisko i zrównoważony rozwój

64. zauważa, że Trybunał uczestniczy w systemie ekozarządzania i audytu (EMAS), który ma na celu zapewnienie przestrzegania zaleceń dotyczących ekologicznych zamówień publicznych przy zakupie towarów i usług na każdym etapie postępowania; z zadowoleniem przyjmuje fakt, że Trybunał uczestniczy w inicjatywie Parlamentu pn. zielone zamówienia publiczne, co oznacza, że ekologiczne kryteria są jednym z elementów wyboru, a w stosownych przypadkach wymagane są ekoetykiety i etykiety sprawiedliwego handlu, ponadto przy ocenie oferentów i wykonawców zwraca się uwagę na należytą staranność w zakresie praw człowieka;

65. zauważa, że całkowita ilość gazów cieplarnianych emitowanych przez Trybunał w 2020 r. była o 14 % mniejsza niż w 2014 r., to jest od czasu rozpoczęcia pomiarów emisji CO₂; ma świadomość, że certyfikacja Trybunału w EMAS została odnowiona na lata 2020–2022 w następstwie wyników kontroli zewnętrznej; ponadto zachęca Trybunał do zainstalowania na wszystkich budynkach paneli słonecznych, aby poprawić niskoemisyjność;
66. przyjmuje do wiadomości, że Trybunał sporządza swoje pierwsze sprawozdanie na temat zrównoważonego rozwoju w oparciu o standardy Globalnej Inicjatywy Sprawozdawczej oraz zgodnie z wytycznymi Europejskiej Grupy Doradczej ds. Sprawozdawczości Finansowej;
67. zdaje sobie sprawę, że ograniczenia w pracy spowodowane pandemią COVID-19 doprowadziły do znacznego spadku zużycia energii elektrycznej i wody, odpowiednio o 30 i 93 %, oraz że średnia liczba stron drukowanych przez pracowników w siedzibie Trybunału była bliska zeru; zachęca Trybunał do korzystania z doświadczeń zdobytych podczas pandemii w celu usprawnienia kampanii na rzecz ograniczenia zużycia papieru;

Komunikacja i wielojęzyczność

68. zauważa, że w 2020 r. Trybunał opublikował około 32 000 artykułów online i postów w mediach społecznościowych związanych ze swoimi publikacjami lub ogólnie z Trybunałem (w porównaniu z 51 000 w 2019 r.), wydał 68 komunikatów prasowych i zorganizował 22 briefingi prasowe (w porównaniu z odpowiednio 61 i 25 w 2019 r.); przyjmuje, że stwierdzone zmniejszenie obecności w mediach publikacji Trybunału, innych niż sprawozdania z kontroli, można po części przypisać ograniczeniu działań komunikacyjnych w kanałach mediów społecznościowych, począwszy od połowy marca 2020 r.;
69. odnotowuje z zadowoleniem inicjatywę mającą na celu docieranie do zainteresowanych stron i obywateli za pośrednictwem prasy i mediów, takie jak wirtualne briefingi prasowe, w celu zwiększenia obecności Trybunału w krajowej prasie i mediach; uznaje za dobrą praktykę konferencję „Etyka i uczciwość w administracji publicznej”, która odbyła się we wrześniu 2020 r. w ramach dyskusji nawiązujących do sprawozdania specjalnego Trybunału nr 13/2019 pt. „Ramy etyczne skontrolowanych instytucji UE – obszar, który można udoskonalić”;

Współpraca międzyinstytucjonalna

70. odnotowuje intensywną współpracę międzyinstytucjonalną prowadzoną przez Trybunał w 2020 r. pomimo trudnej sytuacji, obejmującą łącznie 156 prezentacji wyników jego pracy: 52 dla komisji Parlamentu, 57 dla organów przygotowawczych Rady i 47 dla parlamentów krajowych (w porównaniu z 264 w 2019 r.);
71. przyjmuje do wiadomości unijną sieć audytu, która ma stanowić nowy rodzaj współpracy w zakresie audytu w sprawach związanych z pandemią COVID-19, mający na celu dzielenie się wiedzą i doświadczeniem oraz zwiększenie widoczności i wpływu odnośnych prac kontrolnych prowadzonych przez najwyższe organy kontroli;
72. odnotowuje postępy w negocjacjach dotyczących trójstronnego porozumienia z Europejskim Bankiem Inwestycyjnym („EBI”) i Komisją w sprawie przeglądu porozumienia z 2016 r. regulującego dostęp Trybunału do dokumentów i informacji będących w posiadaniu EBI w celu przeprowadzenia kontroli operacji finansowanych lub gwarantowanych z budżetu Unii i zarządzanych przez EBI;
73. z zadowoleniem przyjmuje negocjacje przygotowawcze prowadzone w 2020 r. w celu podpisania porozumienia roboczego z Prokuraturą Europejską (EPPO), aby zapewnić zorganizowane ramy współpracy między Trybunałem a EPPO, z myślą o dalszym wzmocnieniu ochrony budżetu Unii; zdaje sobie sprawę, że wspomniane porozumienie robocze zostało podpisane we wrześniu 2021 r.;
74. zauważa, że w 2020 r. Trybunał zgłosił OLAF-owi sześć przypadków podejrzeń nadużyć finansowych wykrytych w trakcie prac kontrolnych Trybunału (w porównaniu z 10 przypadkami w 2019 r.), z których wszystkie doprowadziły do wszczęcia dochodzenia; zauważa z zadowoleniem, że odsetek wszczętych dochodzeń w następstwie przekazania przez Trybunał odpowiednich informacji wzrósł w późniejszych latach w wyniku intensywniejszego dialogu i koordynacji między Trybunałem a OLAF-em;

Pandemia COVID-19

75. uważa, że Trybunał przyjął i zatwierdził szereg środków niezbędnych w celu ochrony pracowników podczas pandemii COVID-19 i docenia monitorowanie sytuacji za pomocą ankiet dotyczących samopoczucia w miejscu pracy, postrzegania sytuacji przez pracowników i poziomu zadowolenia;
 76. zauważa, że uruchomienie planu ciągłości działania pozwoliło na podjęcie koniecznych szybkich działań poprzez koordynację z władzami Luksemburga i innymi instytucjami Unii mającymi siedzibę w Luksemburgu, a także, w razie potrzeby, poprzez szybką zmianę regulaminu Trybunału; docenia skuteczną koordynację działań z innymi instytucjami, organami, urzędami i agencjami Unii w czasie pandemii, w szczególności udział w nieformalnej sieci osób odpowiedzialnych za zarządzanie ciągłością działania w instytucjach, organach, urzędach i agencjach Unii oraz w międzyinstytucjonalnej grupie ds. COVID-19, która w dalszym ciągu prowadzi działalność;
 77. podkreśla, że Trybunał szybko wprowadził zmiany do regulaminu, aby umożliwić Trybunałowi oraz jego izbom i komisjom przyjmowanie decyzji na odległość podczas posiedzeń w formie wirtualnej lub „hybrydowej” w wyjątkowych okolicznościach wynikających z działania siły wyższej oraz aby zapewnić ciągłość podejmowania decyzji przez Trybunał w takich okolicznościach;
 78. ma świadomość, że z dniem 16 marca 2020 r. wprowadzono ogólny system pracy w domu i że system ten był na bieżąco aktualizowany, co świadczy o skutecznej elastyczności zarządzania; zachęca Trybunał do pełnego uwzględnienia w swojej wewnętrznej strategii zarządzania doświadczeń z okresu pandemii COVID-19 w zakresie podejścia do kwestii ciągłości działania i zarządzania kryzysowego, zdolności reagowania i odporności instytucji w zakresie IT, obowiązku dbania o personel, skuteczności komunikacji wewnętrznej oraz elastyczności procesów pracy.
-